

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XX. Quænam harum Expeditionum emolumenta?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

bantur, tam ringebantur mali Dæmones, qui dolorem suum certâ quadam occasione apertè satis prodidere, quando mulier energumena ad Patrem Paulum adducta est, cuius stygius hospes pleno authoritatis imperio facessere iussus est. At hic inter abeundum, *Putide fratercule, aliud, aiebat, expectare à tenihil poteram; sed lues, ne dubita.* Sic autem malignus se ultus est, ut cum sequenti mox die sacris functionibus finis, distributo accumbentibus Eucharistico pane, & solenni supplicatione pro more ductâ, esset imponendus, atque adeò Patri laboribus exhausto quiete ad vires reparandas esset opus, ne momento quidem temporis obdormiscere potuerit: totâ siquidem, quam longa erat, nocte, non destitit cubiculi fores pulsare; & Pater manè Sociorum suorum alicui obvius, subridens dixit: *Enim vero ultus se est hesternus Damon: ne momento quidem somnum hac nocte capere potui.*

§. XX.

Quanam harum Expeditionum emolumenta.

DUbi non est, quâ in Sacrarum harum Expeditionum fructus præ ceteris insignes fuerint, quos hic enarrare haudquaquam liceat, utpote sigillo, quod fas non sit rumpere, Sacramenti Pœnitentiæ clausos. Pater Paulus ob suum aurium vitium, & tot alias functiones, quibus erat occupatissimus, parum sacro huic ministerio se addicere potuit, contentus subinde audire unum aliquem in conclavis alicujus recessu: vices tamen ejus supplebat Socius, qui aliorum piorum Sacerdotum fideli adjutus operâ, Sacro Tribunali die totâ, & magnâ noctis parte affixus hærebat. Numerus porro, & ardor Pœnitentium tantus erat, ut multi me-
diz

diæ noctis silentio adventarent, & Templi obsiderent fores, ut locum viciniorem sedi, pro qua Jus Sacri Judices dicebant, occuparent: & expectabant dies totos invictâ patientiâ in pedes erecti. Plerique illorum de totius vitæ perperam admittis accusare se volebant ad animi pacem recuperandam, & agebant se reos tantâ animi dolentis significatione, tot inter singultus ac lacrymas, ut pro eo, quod suas illis noxas Sacri Arbitri exprobrarent, necesse haberent solatia illis adhibere, ne de divina Miseratione desperarent, cujus nimio metu perculsi plorantes quærebant: Pater mi, an credis DEUM tot malè admissorum veniam mihi concessurum? In Historia Missionum, Faventiæ typis excusâ, narratur de nonnullis, qui cum nunquam pervincere potuissent difficultatem, quam experiebantur in aperiendo aliquo suo magis enormi delicto, longa itinera aut Romam, aut ad Sanctam Domum Lauretanam susceperant, ut tandem victâ erubescentiâ virus in aures Sacerdotis ignoti evomerent: sed cum ne tum quidem pervincere se ipsos potuissent, novo obstricti Sacrilegio patriam repetierant. Nec defuit, cui non sufficeret ad hanc sui victoriam, semel iterumque extremis esse admotum, & jam ad ipsas Orci fauces constitisse. Et tamen omnes isti cum bonâ suâ sorte ad audiendum P. Segnerum accessissent, integrè sincerèque noxas suas omnes confessi, tanquam oves perditæ è lupi faucibus, ad sinum Pastoris reversi sunt. Non caruit etiam prodigio modus, quem DEUS tenuit in reducendo ad suam gratiam infelici aliquo, qui complurium lustrorum spatio in tenaci catenatorum scelerum luto hæserat, quin unquam inculcatis & repetitis Patris monitis cederet. Hic noctu dormiens visus est sibi ad extremam vitæ lineam stare, sic ut linqueretur animo,

totus-

totusque cohorresceret, ut solent, qui se propinquos agnoscunt illi ponti, per quem è tempore transitur ad æternitatem. Inter hæc visus est sibi videre supra se P. Segnerum, qui ad lectuli spondam vultu placido illum animaret, & quas Ecclesia solet jamjam morituris, ad animam DEO commendandam, preces recitaret. Non possum inducere in animum, somnium hoc ex iis fuisse, quæ altiorem causam non habent. Certè hic homo à somno excitatus, cum totis artibus contremisceret, non expectata diei luce, festinus cucurrit ad Sacrum Judicem quærendum, cui enarratâ longâ flagitiorum suorum historiâ somnium etiam exposuit, quod profundum, quo ad eam diem oppressus jacuerat, lethargum ipsi excusserat. Non carebant etiam admiratione generosæ animorum conversiones, quibus de contractis noxis dolentes, avellebant sese à cunctis relabendi occasionibus; tot pellices repentè desertæ; tot conjugia, prius nulla, ritè inita: tot contractus usurarij rescissi; tot calumniæ injustæ retractatæ, tot ultimæ voluntates, & scripturæ aliæ ex angulis & tenebris in lucem protractæ; res alienæ tanto numero & pondere dominis suis redhibitæ; quæ cuncta ex eo genere sunt, quibus magis ardua Lex Christiana non imperat: & tamen asserere poterunt nonnulli Sacri hujus tribunalis Judices, octidui, quo Missio duraverat, spatio suam operam sæpius ad aliena damna reparanda adhibitam, quàm antea octennij spatio factum fuerat. Neque ardens juvandarum animarum in P. Paulo studium ad homines profanos, & peccatores in hominum turba viventes tantum se porrigebat, sed ad sacra etiam claustra & Virgines DEO sacras. Paucorum operâ congressuum ita Claustra quædam meliora reddidit, ut ad primæ Disciplinæ rigorem, & ad vitam communem amplecten-

plectendam illa reduceret; qua in re consequenda frustra ad eam diem Præsules & Animarum Rectores desudaverant. Vixerat in Asceterio quopiam perdita Anima (Malum Dæmonem inter cœli genios dixisses) profundè immersa in omne genus miseriarum, quæ cadere possint in eam, quam sacri parietes clauderent. Hanc Pater suavi & efficaci illâ suâ agendi ratione ad seriam pœnitudinem de admissis induxit; quo factum ut alteri ejusdem Asceterii religiosæ personæ, singularibus à DEO favoribus excultæ, misera illa divinitus obiiceretur, toto capite serpentibus implicito intricatôque, quos singulos Pater Segnerus dextrè avelleret, totûmque verticem venenata hac congerie liberaret.

§. XXI.

Inimicitia Patris operâ sublata.

SEd missis his Sacrarum Expeditionum effectis occultioribus, ad se nos vocant alia magis manifesta. Atque hæc inter primum facilè locum sibi vendicant animorum dissidia in pacem concordiamque mutata: quæ quidem conversiones tanto numero factæ sunt, paxque toties inter antea discordes firmata, ut absque jactantiæ periculo P. Segnerum appellare liceat Angelum Pacis. Sub finem diverberationum publicarum, sermonûmque ad Populum, quibus maximè occasionibus Pater de hoc argumento diserebat, nunquam ferè non videre erat multos, qui in illo succensi spiritûs ardore circumcursarent ad eos inveniendos, à quibus graviter irritati offensique erant, nec sine lacrymis in genua provoluti veniam postularent, haud secus ac si injuriam intulissent ipsi, non accepissent.

F

Fuit